

== Brije trikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**

Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 novč.

Britanija žaluje na zarujavelem topu.

Britanija: Goodam, te afrikanse zaušnice mi bodo še vse zobovje izbile. — Vse beži med te surove Burce: mezgi, kanoni, zadnje dni še celo naši železni vlaki brez vsakega dovoljenja dirjajo v burski tabor. — Kaj bode z Britansko slavo; cele noči si stavim led na vroča lica, a kaj pomore, ko prihajajo vedno nove vesti o zgubah - tu mi vsakikrat kri v žilah zavré. — Goodam, goodam! —

Po novem letu.

V ženski družbi moram biti silno dolgočasen, tako pravi ves ženski svet, s katerim občujem; jaz pa sem o tem celó prepričan — saj se moja duša v ženskem društvu res — dolgočasi. Moji ideali se stekli, saj itak ne bi bilo moderno, da bi tek 20. stoletja bil — idealen. Ne samo odgojen, ampak tudi rejen sem za tako smer! Tega mi gotovo nikdo ne zameri, ako si utvarjam, da sem še precej debel. — Žarne oko življenja, «mladost», mi je usoda pokrila žerno mreno. Lahkokrila obleka življenja je bila sama prisilna srajca; zato sem tudi srajeo vedno prisiljeno oblačil, sedaj seveda ne več, ker je navada — železna srajca.

Odgojili so me s klofutami, in zato je moja odgoja dobila že večkrat kako klofuto. Kopalni so me v večnih groznjah, zato se v resnici bojim, da bo moja večnost grozna! Plavanju sem se priučil v solzah in v telovadbi sem bil izvrsten mojster, ker je bilo moje šibko telo neverjetno navajeno na špansko — šibo! In bog i bogme, jaz se sam čudim, da sem tak, kakor sem! In kaj je temu krivo? Morda moja ženjalnost? Moja sreča? Moja protekcija? O ne, ne! — Edino tržaški zrak in moj konjski temperament! — Da ima človek tako neobčutljiv konjski temperament je jako ugodno za prijatelje in prijateljice! Ti imajo vsaj nekoga, ki ga lahko zafrkavajo! Poglejte n. pr., kako razglednico sem dobil za novo leto! Narisan je na nji mož, kterelega dekleta za nos vlečejo, glasi pa tako-le:

«Obžalujemo, da odite v kratkem na Dunaj in da ne bo mogla ta figura v Trstu več funkcionirati. V polni nadi pa, da se na Dunaju še bolj razvije, beležimo se Vaše znanke goriške in tržaške.»

Podpisov je bila cela tema! Med ostalimi in nefrankovanimi razglednicami, ki sem jih prijel, je tudi ta-le interesantna:

«Le vrtite se, le vrtite se, le farbaite, le vlečite, le šepetajte in glave mešajte, a pazite, da se i Vam ne spodrsne in vse narobe obrne.»

Slede nevidni podpisi. Pošiljatelj — moškega ali ženskega spola? me je najbrže videl, kako sem na parketu v «Čitalnici», plesaje s krasno g. S., zdrsil in pal. Jaz trdim vedno, da nisem za parket, in to svojo trditev sem tudi dejanski dokazal! Kaj ne? Pravijo, da sem duhovit! Lepa zafrkacija to! — pri tem pa si gotovo misli, da je moj duh—ovit.....s čem,

tega pa mi ni še živa duša povedala! — Zoper to, kakor vidite, ne morem niti protestirati!

Povz.

„Celjski Befelshaber“.

(Nadaljevanje.)

Dan napočil je prihoda Čehov.
Celo noč poprej že Oex napaja
S pivom Gössovim vojake svoje,
Zopet tam v gostilni »Gästhof Engel«,
Dal mu namreč Stieger je denarje,
Ktere mu je že poprej obljubil.
Govor za govorom tu vrši se
In »die Wacht am Rhein« se spet ponavlja;
Oexu se od vseh strani napija;
Vsak nemčursko pest že zdaj dviguje,
Ž njo preti zdrobiti vse Slovane.
To divjanje traja tako dolgo,
Dokler vsi pijani ne pospijo.
Ta zaspal je stegnjen tam na klopi,
Drugi trudem tam pri peči kima,
Tretji siromak pod mizo drema,
Kamor se je po naključji zvrnil.
Tako vsi povprek pijani spijo,
Kakor v svinjskem hlevu mladi prasci.
Zjutraj prebudi se Oex najprvi,
Ko že solnce na obzorju sije,
Zmane si oči zaspane, trudne,
Vidi vojsko svojo vso pijano.
Ko se sam polagoma skobaca
Na noge, tovarše svoje zdrami.
Grozen »kacenjamer« vsi imajo,
Eden bolj zaspan je, kakor drugi,
To priprava slaba je na vojsko!
Toda Oex skrbi za svojo gardo,
Zna jo zopet spraviti na noge.
Kupi vsakemu en »štampel« žganja
In tako jih zopet ojunači,
Nekemu ključarskemu capinu
Reče: »Ge in di trafik unt kaufe
Ajnem jedem ajne šušterkuba,
Hir hast du das gelt fir di cigaren«
Toda siromak ga ne razume!
Gleda ga, kot osel nove duri,
Da bi si pomagal iz zadrege,
Vpraša drugega: »Was ist er rekel?«
Ih niks tajč feršten, samo slovenski!!!
Ko tovariš stvar mu raztolmači,
Gre v trafiko, kupi tam cigare
Ktere Oex porazdeli med svojee.
Ko napoči pa deseta ura
Ko pripeljejo se Čehi z vlakom,
Vsak si vtakne »šošterkubo« v usta
Vzame palec v roko, se pripravi
Na odhod za Oexom h kolodvoru.

(Dalje sledi.)

Kocelj.

Po Silvestrovem večeru.

Dežuje!

Sprehajam se po mestu in hladim mačka od zadnjega Silvestrovega večera! Dežnika nimam! Čemu?!

Zakaj pa sem dal 8 kron za nov klobuk?

Smešno!

Bolj previdno je, da pokvarim samo klobuk, in ne tudi dežnika.....!

Sokrat sem! Saj tudi jaz filozofiram — zastonj.....!

Ako ima človek tako ženjalnega mačka, kakor jaz danes, mora biti silno navdušen!

Zakaj pa ne?! Saj sem izpil ob 4. uri zjutraj v kavarni »Comercio« za 32 nvč. mleka! — Jaz mislim, da ga ni človeka v Trstu, ki bi se za 32 novč. vso noč tako izvrstno zabaval!

..... Lahkonoga Ivanka, divna Tončka, krasna Arabela in druge so mi ovčarale mojo suho dušo; kako sem pa jaz Lojziko, Verteuzijo, Zofko itd. zabaval o tem molče vse dosedanje kronike.....!

Vse te kronike in gospice draže moj možganski čut! Zato me bole — lasje...!

Saj res.. mačka imam!

Trdo stopam, kakor pruski vojak po tlaku, ki izgleda tako, kakor da bi bil z žlindro zabeljen....!

Lije! — Moj klobuk se je začel solziti! Pogledam v oblake.... Slučajno mi zapne moje oko na nekem oknu v prvem nadstropju. — Vidim krasno žensko glavo skozi — razbito šipo!

Krasen prizor!

Mislite, da je čitala? Ne! — Mislite, da je vezla? Ne! Mislite, da je pela? Ne! — ampak ti je prav po domače čistila — nos.....!

Najbrže ja imela tudi ona mačka pardon, — »migreno«! — ker sicer ne bi stala ob razbiti šipi na oknu;

Vsak pošteni maček potrebuje — svežega zraka! Kaj ne?

Povž.

Ljubi ti si meni....

Ljubi, Ti si meni

Vse na širnem' sveti!

Bog ve, da brez Tebe

Mi ni moč živeti!

Tvoja nezvestoba

Bi me z'lo ranila.

Vsled obupa, tuge,

Bi se — omožila!

— c. —

Občinske volitve in drugo...

V občinski zbornici sede volilei. Vstane starosta gospod Mrkač in tako-le spregovori: »Pozdravljam Vas, možjé! Zbrali smo se danes v občinski zbor, da volimo občinske može, očete naše. — Da bo volitev prava, možake modre nam svetujte!

Volilei: Gospod, volilei smo neumni, svetujte nam vi gospod Mrkač, da bodo voljeni možje razumni in da bode dober naš pisač.

Gospod Mrkač: Volite Pepea za za župana, ta vam je zato možak; njemu bodi seme desna roka. Seme bil bi pravi podžupan. Še enega imam na sreč; Jazbeca vsak pozna, tega mi ne pozabite, on bo naš noč in dan.

Tega fanta tukaj pa, le sem pogledjte, mlad je publoglavem sicer pa vendar že učen, Raeman pisarjem bod storjem.

Vsi enoglasno: Bog poživi slavnega Mrkača, ki nasvetoval nam prave je može! Saj mastna je njihova plača; volimo enoglasno vse!

Po volitvi v krčmi: Tako možje zdaj ste volili. Le sezi vsak po svoj denar, za svoje bodete zdaj pili. Da mi ne bo volitev v kvar. —

Mrkač grajščak: Gospod Markač v blagajno teče, sposodit si, da bi kupil grad. Grajščak pa jima denar odreče, ker v posojilni vlada glad. Ni vinarja več v kasi, dolg raste ji že čez glavo. Možje zaženejo presilni ropot, ker jim je za denar hudo.

Občinska seja. Župan zopet sejo skliče in besede modro govori: Mrkač igra ulogo glavno, odbornik vsak se nanj srdi. —

Župan: Pivotoč je mene prosil, da žganje bi točiti smel, tako bo kmetič ložje denarce trosil; doma bi žganjem se pogrel.

Vsi: To pa to, vsi dovolimo, da možje žganje čez cesto točiti sme. — Pošteno bodi pijancem vstreženo, da ložje pijejo žganje.

Nekdo: Gospoda, ali ste modro zdaj sklenili, ko menite, da sam župan nič ne zna. Ali sploh je to vse v redu?

Župan: Kaj pa ni vso v redu — za zlodja jaz ne vem. Kaj tebi Mrkač še ni vse v redu, jaz tega ne umem.

Mrkač: Kaj hočeš ti kmet neumni. sedaj grajščak sem jaz, razumi. Za nič ta Raeman ni, pisač....

Cepec ga brani: Le molči šleva, kje boš za grad dobil denar. Da sposodil si se

v Ljubljani, ne bil bi posojilni v Dvorju v kvar.

Finale:

Je treba jezo zadušiti
V vinu črnem vtiniti,
Pri litru zdaj sedé možje
O polnoči domu meró cesté.

Trezni odbornik.

Goriški prepír.

(Sličica. — Spisal Jože.)

I.

Ljubca povej, povej,
Če me še ljubiš kej!...
Narodna.

Bilo je v začetku jeseni.

Krasna noč! Luna je svetila, zvezdice migljale. On je šel tja doli na konce vasi k njej, k dragi. —

Na klopici v vrtu sedita skupaj.

»Ali me imaš rada?« vpraša on.

»Ah, Ferdo, neizrečeno!« in ga je poljubila.

»Torej, draga, kdaj bode poroka?«

»Kedar hočeš, to sezono pa gotovo. Moj oče je zadovoljen, tvoj menda tudi?«

»Da, mila....«

Dolgo, dolgo sta se še pogovarjala. Besed jima je zmanjkalo, saj ljubimcem ne zmanjka nikdar, ali prav za prav ne sme zmanjkati.

II.

Milo se je jokala
Za svojga ljub'ga fantiča
Narodna.

Drugi dan pokliče oče Stržen svojo hčerko — Micka se je imenovala, kar sem pozabil že prej povedati — k sebi in ji reče:

»Žal mi je, ali ne morem pomagati. Ti se ne smeš poročiti s Ferdom Mladéjjevim,«

»Kaj? Oče, ali sem prav slišala, moj Bog?!« reče — ne, zavpije — Micka prestrašena.

»Ferda ne smeš vzeti!« odgovori oče. »Prosim oče, za — zak, — zaakajjj paa neeee?« vpraša jokajoče Micka.

»On je »Sočan«, mi smo »Goričani«, kot taki se ne smemo družiti. Zdaj veš, pojdi!...«

Šla je, vbogala je očeta. Šla je v svojo sobico. Tam je padla na posteljo, ihtela je dolgo, močno....

Prosila je še enkrat očeta, da naj ne bode tak, naj se je vsmili, prosila je tudi mati, ali ni pomagalo, prav nič.... Grozno!

Prokleti goriški prepír,
oj vzemi te, vzemi hudir!

Pa naj piše tudi njega.

Kmet je prišel v pisarno odvetnika. Po lepi in stari navadi se je: pred vratni previdno odkril, stisnil klobuk med rameni in vstopil v svetem strahu. Prestopivši prag je postal malce, popraskal za ušesi, ozrl plašno okolo sebe in pokašljaval previdno, da bi obrnil na-se pozornost odvetnika, ki je tiščal svoj nos notri med papirje in pisal, pisal, pisal. A ko vse pokašljevanje ni nič pomagalo, se je ojunail in menil ponižno: »Gospod dohtar, bi jih prosil!« Dohtar pa je zarežal, da je kmetu kar sapo jemalo: »Počakajte, ali ne vidite, da pišem«. Kmet se je pokoril temu povelju, kakor se pokorimo razsodbi, proti kateri ni dopuščena apelacija, in je šel na bližnji stol. Odvetnik pa je pisal in pisal... Kmetu pa se je mudilo domov. In ojunail se je zopet: »Gospod dohtar, prosil bi jih...!« Efekt te druge prošnje je bil še groznejši nego prej, kar zagromel je: »Ali ne vidite, da pišem, potrpite!« In zopet je kmet retiriral na svojo prejšnjo pozicijo, na svoj stol, kakor italijanski general pred sovražnikom. Odvetnik pa je pisal dalje, pisal... A kmetu se je mudilo domov. Nestrpno je premikal svoje kosti po sedežu, pokašljaval, mrmral, ali zastonj: odvetnik je pisal in pisal. Kazalec na uri pa se je neusmiljeno pomikal dalje. Kmet je zapustil svojo pozicijo na stolici in poskusil v tretjič, da bi si osvojil odvetnika vsaj za hip: »Gospod dohtar, bi jih prosil...!« Zastonj: »Ali ne vidite, da pišem, potrpite!«

Sedaj pa je bilo kmetu dovolj; trdna solidna stavba tradicijsionalne ponižnosti in boječnosti slovenskega kmeta se je porušila v njem, pozabil je resnost kraja in mogočnost gospoda dohtarja ter se odrezal na ves glas: »Vejo kaj, gospod dohtar! Če že toliko pišejo, pa naj še mene pišejo v uho!

Rekel in odšel je pustivši odvetnika, naj le piše dalje....

Domači učitelj v zadregi.

Mati je našla svojo hčerko v naročju učitelja slovenščine.

Mati: Kaj vi se drznete, poljubovati mojo hčer?

Učitelj: Oprostite, milostiva, nisem se mogel spomniti, kako se pravi »poljub« italijanski, pa sem moral pokazati, kaj pomenja beseda, na katero sva slučajno nalletela v berilu.

Vam se meša...

(Kuplet).

Italijansko uniformo
Lampareti nose zdaj,
Ko pa Pazin za slovensko
Prosil je vlado nekdanj,
Hitro mu je ta odrekla:
»Ruške šurke« — te pa ne:
Vam se meša, dragi Pazin
Obžalujem, to ne gre.

Soča in Gorica, Narod,
List Slovenski in Sloven'e,
Vsi kriče: sloga, sloga
Ker grozé nam Lah in Nem'e.
Vender vsak princip svoj brani
Drugim listom govore:
Vam se meša, dragi botri
Obžalujem, to ne gre.

Vsak je že o tem prepričan
Da nas ljubi magistrat,
Da je on prav »dober« z nami,
Da nas ima srčno rad.
Če pa prašamo za šole
V duši hitro skisa se:
Vam se meša, dragi botri
Obžalujem, to ne gre!

Prišel k Nemcu je Slovenec
Ta ga prosil marsikaj,
In med drugim mu je rekel:
»Ravnopravnost ti mi daj!
Nemec gleda ga debelo
Žolč strupena v njemu vre:
Vam se meša, dragi boter
Obžalujem, to ne gre!

»O le pojte vi poslanci
Brez strahu v mestni zbor:
Galerija je prijazna
Vsi so vam prijat'ljivi gor.«
To grof Goëss jim je rekel,
Al' mu naš odreže se:
Vam se meša, dragi boter
Obžalujem, to ne gre!
Čehom Kindinger minister
Mnogo uničil je pravice,
Tu »obstrukcija« v bratu Čehu
Je zaoril bojni klic.
Ta bi rad še bil minister,
Al' mu pravi Čeh grozde:
Vam se meša, dragi dohter,
Obžalujem, to ne gre!

Povž.

Engleški konji v Afriki so začeli bo-
lehati na obeh; zdravniki so mnenja, da
ta bolezen pride od prevelikih solz, ki jih
uboge živalice pretakajo po pobitih jezdi-
cih; a trdosrčni Engleži jim niti rut ne
dajo, da bi si obrisali — krmižljeve oči.

Istarski sršeni.

Zadovoljstvo puka.

To je najnovija »bomba« tršćanskoga
»Il Piccolo«: da je naime puk u Puli za-
dovoljan, što je potvrđen zakon, usljed
kojega će se morati i tamo plaćati najma-
rina. Biti će valjda ouakvo zadovoljstvo,
kakvo je zavladao u Istri prigodom uve-
denja školskih taksa. Ali »židovčić« možda
misli reći drugo: za njega »puk« nije
drugo nego ono desetak debelih kumova,
koji su vlasnici kuća, a bogme ti su za-
dovoljni, jer će najmarina pasti na siro-
maha, koji traži stan, a ne na bogataša,
koji ga daje. Al' što? U svemu treba na-
predovati, pa je i povišanje poreza napredak
ili ti progresso po ukusu židovsko-
talijanske klike.

Sa kastavskih izbora.

General Baratieri - Krstić mislio je već
za gotovo, da će zasjesti stolieu načelnika
starodrevnoga Kastva i da će odoule dieliti
milosti svojim vjernim, ponajpače obim
»štafetom« Marotu i Dubroviću.

Ali: čovjek sanja, a Bog boguje!
Vojska mačjega jenerala se je razpala već
kod prvog juriša. Nije ostalo drugo, nego
rep med noge i nazad u Matulje, tješiti
gospu Ambrosinku, koja je već bila pri-
pravila sjajan objed u čast svojemu Jova-
ninu podestâ di Castua, Marameo!

Iz Boljunštine.

Dragi Brivec! I mi ovdje smo imali
ovih dana občinske izbore, kod kojih je
pobjedila hrvatska stranka, ali će biti u
zastupstvu i nekoliko . . . poperdila talijan-
skih. Sramota je, da smo pustili šarenjake
u občinsku kuću, ali nije se tomu čuditi
niti iskati razloge, Bog zna gdje. Naši
vodje su po Istri skoro izključivo naši
svećenici, pa tako je i dobar primjer lju-
bavi i sloge, nego mržnje i razdora. Bo-
ljunski plovnik desno, šušnjevički lievo,
vranski pop simo, drugi tamo i to nas
kvari. U obće mi po Istri smo ovec ili
bez pastira ili

Punč in soda - voda.

Silvestrov večer so kuhali Bureci v
Afriki v kotlih »punč« in smodili Britan-
cem »kube« pod nos. Zbudila se Britanija
po težkem spanju: glavobol, migrena, slabo
prebavljeni plumpunding, zobje: vse jo bo-
lelo je drugo jutro. Glavo vzdignila je
izpod odeje ovito in glej, grozen »maček«
na pernici sedi in jezno gleda v Britanijo
zaspano.

Lakaja pokliče plahim glasom: »Ne
nosi mi »wisky« naše pijače več, sodo-
vodo prinesi, da si perem usta, želodec.
Dovolj bo perila v novem stoletju; dru-
gače si strašnega »mačka« ne preženem.

Stražmešter: Glej ga postopača, iz Pruske je prišel prosjačit
v Avstrijo — a tukaj nam že hoče ukazovati. Sevč Koroška je pruska,
Štajerska tudi, morje adrijansko je nemško morje. — Natürlich alles
tajč; — kakor da avstrijski narodi ne bi mogli živeti brez pruske
modrosti. —

Pridiga

gospe Brlizgovke svojemu možu Brlizgovcu, ker je posodil svojemu prijatelju 40 kron.

Prav za prav bi moral biti bogat mož, Gašpar, prav bogat mož! Rada bi vedela, če bi ti kdo posodil 40 kron ako bi bil v stiski! Jaz naj se mučim in naj trpim, da je groza, in naj mirno gledam, kako ti skozi okno denar mečeš! Hm, 40 kron! Kaj bi jaz lahko vse začela z 40 kronami! Ali pa morda misliš, da se pobira denar na cesti. Ali, dragi moj Gašpar, ti si bil vse svoje življenje velik norec, in zato tudi hodijo ljudje vedno in naj popred k tebi! — Da bi k meni prišli, bi jim že posvetila. —

Tako neumni da niso! Kar se tebe tiče, Gašpar, misliš gotovo nase. Ve več nego tri leta si želim svilene obleke, ali prepričana sem, da bom večno čakala na njo. — Za tistih 40 Kron, katere si ti proč vrgel, bi si skoro eno tako obleko kupila, ali tebi je vse edno, kako da izgledam! —

Vsi ljudje govore ože o temu, da ne hodim oblačena kakor bi spodobilo, in to je tudi res, ali to tebe ne briga, prav nič te ne briga! Za tuje ljudi imaš vsmiljenja za svoje pa ne: Tvoja žena naj sama gleda, kako da se oblači, seveda! Ah, Gašpar, ko bi te ljudje poznali, kakor te jaz poznam — in to bi želela, od vsega srca bi to želela — tedaj bi na tvoje začudenje čuli, da me imaš ti samo za druge, tvoji pa da trpijo!

40 Kron! hčerke bi morale imeli nove klobuke; ti so jim tako potrebni kakor vsakdanji kruh; od kod pa naj jih dobe, — sam Bog ve, — jaz gotovo ne! polovica tistega denarja, ki si zavrgel bi zadostovala da bi se nakupile dueat golobovih, vranovih in kolibrovih peres; pa bi imele za lep čas čedne klobuke; zdaj je denar zgubljen, in deklice naj gledajo, kako da bo z klobuki! Ali seveda, one ne spadajo k rodbini in za to se ti, kakor sem že rekla, prav nič ne brigaš!

Kaj sem ti že povedala, da je razbil danes zjutraj naš maček šipo katero homo morali plačati?

Tukaj si zavrgel 40 Kr. am je zopet tvoj maček razbil, od kod vzamemo sedaj denar? Šipa je zraven Nacetove postelje, in sedaj mora revče pri odprtem oknu spat! ono, ki že boluje na plučah, tako da se ne bi prav nič čudila, če postane še bolj bolan. Moj Bog, jaz ne morem nič proti temu in ako umre, ga loš imel ti na vesti.

40 kron! — Koliko razbitih šip bi dali lahko popraviti!

In vtorek moram plačati zadni obrok agentu za kotonino; kako? Da, ako ne bi ti teh 40 kr. prvemu ki ti je pred oči prišel, tako rekši prav se silo v žep potisnil bila bi ta stvar malenkost tako pa boš enkrat se na golem slumniku ležal.

Gašpar! Tebi je dovolj, da ljudje govorè, da si usmiljen, za me in za svoje otroke se pa prav nič ne brigaš.

In kako potrebno bi bilo, da bi spravil par tisočakov za našo šeerko. Dobro veš da brez evenka ne bo ženina v hišo. Ali Bog varuj! — na to ne misliš in vboga Nežka ostane stara samica, in ti boš kriv Gašpar. Jaz ji ne morem pomagati, Bog ve, da ne! Dekle je tako pridno, lepo zraščeno. Sosedov Lovre je že, skrivaj pogleduje. O to sem dosro opazila. In Lovre bi bil lahko naš zet. Pomisli Gašpar kako nerodno zapravljaš. —

Bog pomagaj. — Vsak dan je slabše: danes zvečer sem morala prvokrat jesti brez kumar! Ali treba si je od ust odtrgati, da se izhaja pošteno, in to bi bilo tudi prav, samo ako se bi z druge strani ne zapravljalo. O, ako bi bila to samo moja stvar, in ako bi samo jaz radi tega trpela, nebi nič rekla, ali žalibog, radi tega trpe naši otroci. Naša Mica, bi morala iti že davno k zobozdravniku, da bi ji izdrl prednja šepasta zoba, ali reci mi od kod vzeti denar! Ves obraz je radi teh zob popačen, ali ostati morajo, ker ni denarja za zobo zdravnika, in rada bi vedela kdo vzame deklo, ko bo veliko? Veruj mi, grofa bi lahko dobila, sedaj pa ostane stara devica. In ako nas ne bo več, kaj bode delala revica na svetu! Ali vse to te nič ne briga, seveda!

Ali ne slišiš, kako razbiva burja okna? Ni treba da mi praviš, kej manjka, to vem že sama tako dobro kakor ti! Danes bi moral poslati po kovača dobro da vem predno ga pokličeš ne bo več ključavnic na vratih.

Ah moj Bog, koliko miši imamo sedaj v hiši! Jaz jih slišim, in bilo bi mi lahko vsejedno, ali želela bi, da bi te povlekle živega iz postelje!

Da naj prostavim mišnico? To je lahko reči in to vem tako dobro kakor ti! Ali za postaviti mišnico, treba tudi eno imeti! Ti veš pa dobro da nimamo nobene, in sploh ni mogoče na to misliti, da bi eno kupili, dokler ti tako dener zametaš! V tem nam lahko podgane še kugo занесеjo v hišo. —

I moja žalost! Ti veš jako cobro, da umrem od žalosti, ako bom morala gledati,

kako ti denar zametaš! Pomisli 40 Kron! In ako bi umrla, to bi bilo leti celò jako všeč, ali meni ne čuješ Gašpar! bi se zjokala! Sedaj pa pusti me v miru, da zaspim! 40 kron! 40 kro -- on!!

Čemu je na svetu — krompir?!

Mihec: Ti, Jakec, ali veš, čemu je na svetu krompir?

Jakec: I nu, čemu neki? Da ga jemo ne?!

Mihec: Kaj še! vidiš da nič ne veš!

Jakec: No pa povej ti, če bolje veš!

Mihec: Seveda vem! Poslušaj torej! Krompir je na svetu, da čuva jednokopravnost in enakost med ljudmi!

Jakec: Mar se ti meša.

Mihec: Nič meša. Tako je in basta. Čuj: Bogatin lupi siromaka, podjetnik delavca, gospòda kmeta itd. itd. In ko že vse lupi, pa naj bi bil le ubogi kmet izključen od te pravice, le on naj bi ne smel lupiti nikogar?! To bi bil atentat na načelo enakosti med ljudmi. No, na čast človeštvu nismo še zagazili v tako krivico, kajti poleg drugih, ki lupijo delavce siromake kmete itd, tudi naš kmet — lupi krompir!!

Štampa.

„Ta prešmentana ljubezen“

Spisal (Josip Anton)

Podgorski Jože, to vam je bil korenjak! Saj pa je bil tudi pri prvem vojaškem naboru uvrščen med slovenske vojake. To službo je nastopil v Ljubljani v Št. Peterski vojašnici. Takrat je tudi začel gojiti v svojem srcu — ljubezen, ono nesrečno ljubezen, ki stori toliko mladih nesrečnih. Ko je bil še s doma prav za prav ni imel še nobene izvoljenke. O eni je pač večkrat slišal kako da je zanj pripravna in da bi se ga tudi ne branila, a kaj večkrat se ž njo sniti, skoraj ni bilo mogoče, ker je bila v sosednji fari in dobro uro odaljena od njegove vasi. Seznanil se je ž njo na nekem sejmu malo predno je odšel k vojakom in-pušica ljubezni se mu je vsadila v srce. —

Ko je prišel k vojakom, videl je kako pisarijo tovariši svojim »šockam«, in tudi on je sklenil sestaviti tako pismo na svojo izvoljenko. Necega dne se res pripravi in napiše lepo zaljubljeno pismo, v katero je spravil vse ljubeznjive in sladke besede

kolikor jih je vedel. in kar jih ni vedel, povedali so mu jih tovariši. — Težko in nestrpno je pričakoval. Kaj mu jo odpisala njegova Anica, tako ji je bilo namreč ime, tega ni nobenemu povedal! — vsem pa se je zdelo da nič bogve prijetega.

Vendar Jožetova ljubezen ni ugasnila — ampak pognala še hujši plamen. Pisma ji sicer ni nobenega več pisal, menda je sprevidel, da to nima uspeha a sklonil je osebno poskusiti svojo srečo. Dobro je čakal primerne prilike da bil dobil dopust, slednjič ga je vendar dosegel. — Ko je prišel za nekaj dnij domov, hitel je prvo noč k svojemu »srčku«. Teda to ni bilo tako lahko kod bi si eden mislil, v dotično vas je bilo kod že prej rečeno daleč in tudi pota ni znal naš Jože dobro. Rač bi bil vzel koga s saboj, ali kaj ko ni imel nobenega tacega prijatelja, da bi mu razodel svoje srčne okrivnosti. Šel je toraj sam. Prehodil je že hrib, ki je ležal med njegovo vasjo in med ono njegovo Anice, bil je že v dolini, a tu ni vedel ne na desno ne na levo. Krenil jo je na eno stran, koder je mislil, da bode najbolj gotovo dospel do svojega cilja. Dobro je šel proti oni strani, kar začuje peti petelina. Videlo se ni dosti ker je bila poleg teme še megla. Dasi se je razveselil petelinovega glasu, ker ta mu je bil porok, da je prav hodil, in da je že blizu vasi, a spomnil ga je tudi nato, da je že več kod polovico noči preteklo, in da je ura 2 ali še več. Vendar par besed bode gotovo zamogel spregovoriti z njo — ki je tako goreče ljubi. Bil je že pri vasi, kar začuje neko polglasno govorenje blizu sebe. To je prihajalo vedno bližje in kar zakriči eden nad njim: »Kaj pa tebe vrag todi nosi?« Jože se malo prestraši, vendar poguma še ne zgubi. »No — tat menda nisem« — hitro odgovori. Nato je sledil majhen zvižg in Jože je pol videl pol slišal kako hite od vseh strani moške postave proti njem — videl je da more samo v begi še najti rešitev in res se spusti v divji tek. — Srečno jo je odnesel, samo par kamnov je dobil v hrbet. Ko se ustavi in malo odsop, začne premišljevat svoj položaj. Vedel je da to po fantovskem pravu ni nič čudnega, če domači fantje zapode kacega tujega vasovaveca — a jezilo ga je vendar le. Tako dolgo pot je storil — in zastoj. Jutri mora že v Ljubljano nazaj, ker ima tako kratek dopust, a z Anico ni govoril ničesar. Kaj bode ta rekla če zve, da je bil doma — in se ji ni nič oglašil. Kaj je hotel storiti? Dasi je sklenil ji ne več pisati, vendar je poskusil to že jedenkrat, da bi se ji snj

opravičil zakaj ga ni bilo nič tje. — Pisal je in dobil odgovor — ki mu je jako malo ugajal. Že naslov je pričal da ima Anica za njega — zakrknjeno srce. Glasil se je: *Premi gasput Jaže zibenzen zibe enar v Lajpoh.* Jože se je le čudil — kako da ga je sploh pismo našlo. — Od tedaj Jože ni več prosil za dopust, tudi pisal ji ni več, sklenil je nanjo popolnoma pozabiti — toda kdo nk pozna narodni pesmi ki poje:

»Ta prešmentana ljubezen
Kaj ima za eno moč
Ven iz glav če bi jo spravil
A iz srca ni jo moč.« —

Tudi Jože je okusil resnico teh besed. — (Zvršetek pride.)

DOPISI.

Iz Sela. Požuri se, ljubi Brivec in pridi seveda z britvijo v župnijo, kjer se je rodil slavni Prešeren, in mnogi drugi zavedni Slovenci. Vendar so se že nekateri izneverili svojem jeziku, ter se priprijeli nemškega. Prvi in največji med temi je mož, katerega ti hočem tu objaviti: E..... tako je ime temu nemčurju, rodil se je v vasi, katere ime ne zapišem, ker bi si ga nihče ne zapomnil, še manj pa bi se mu sanjalo, v katerem kotu Kranjskega se ta vas šopiri. Le to povem, da prebivalci teh bajt so pošteni Slovenci, katerim ni družega čitati, kakor da ga radi cucajo. E.....a bila je usoda naklonjena in povspel se je do precejšnje blagostajnosti.

O počitnicah prišel sem slučajno v njegovo hišo, pa sem slišal v njej samo nemški govoriti, kar se mi je pa zelo čudno zdelo. Ko sem si nato nakupil še nekaj razglednic, sem se s čudom čudil, kako je mogoče, da so na njih samo nemški napisi, katerih ondotni ljudje, pošteni ljudje slovenske korenine, kar nič ne razumejo, Radi torej E.....a obiskujejo nemški pusteži, katerih je pri njem zmiraj dovolj!

Upam, da ga ti vseslovenski Brivec, v kratkem času poboljšaš, ter očistiš njegove razglednice in obnoviš, da se bode na njih čitala le čista slovensščina, brez nemškega madeža, kar se v najhitrejšem času pričakuje. — Na svidenje!

Devoljubimec.

Usodni tiskovni pogreški.

Iz poročila o neki slavnosti: Četa vrlih pevcev je pila (pela) na slavo domovine.

Iz neke ganljive povesti . . . in okolo postelje, v kateri je režal (ležal) mož, se je rodbina topila v solzah.

Iz neke novele: . . . v zrak nepremične zvestobe in nevenljive ljubezni je snela s svojih prsi in pripela na njega prsi dehtečo kožo (rožo.)

Iz poročila o nekem govoru: Vsaka beseda, ki je govorniku prišla iz ust, je bila samo blato (zlato.) **Štampa.**

V Pevmi

v nedeljo po sv. 3 kraljih.
Dvogovor pri botri Terezji.

Tinče: Slišiš Tonče, kaj bo z vašim zapanim društvom? Kaj bomo še zmeram dremali? Zakaj pa ne skličeš enkrat seje?

Tonče: O, hudimar te ne vidi — — — popolnoma sem pozabil. Obljubil sem Palačarju, da bo danes seja, pa sem — — —

Tinče: Si pozabil — no ja. Si že pravi mož. Potem porečeš, da si narodnjak, sram te je lahko.

Tonče: Ali kaj veš, kar je, je. Saj sem dal tudi vabila tiskati da bo lepše. Verdajženo bodi, da sem mogel pozabit. Tudi mislil sem že, kaj bom gevoril pri seji.

Tinče: Ja, ti se delaš norca, pa udje se jezijo, da je kaj!

Tonče: Molči, čemu, bi se jezili. Jest jim bom že dal zastopit, kako da je.

Tinče: Čuj sicer ne vem prav, vendar sem slišal njih glas, da ne pridejo več poleg, da pustijo vse. In veš, da imajo skoro pravo.

Tonče: Bejži, bejži, sej ni vse res, kar ljudje blabetajo.

Tinče: Bomo videli. — Veš kaj, skrbi, da bo v nedeljo. Ma »gladi«, da ne pozabiš.

Tonče: Prav. Po maši, al po žegnu?

Tinče: No, po navadi, saj veš. Z Bogom.

Tonče: Z Bogom. V nedeljo za gotovo.

Tinče: Nekaj še! Tudi za kakšno pustno veselico.

Tonče: Kaj pa. S plesom se razumi!

Mimošel.

Dovtip.

Gost: Krčmar! Sakrabsko čista voda je bila prej nego ste to-le vino naredili!

Krčmar: O ne, preveč, ker je suša in sem jo za sosedovem straniščam v jarku zajel.

Telefonada.

Škedenj. Pri volitvah parterjev (!) na dan sv. Štefana, zmagala je napredna pandolasta stranka. In ta je narodna požrtvovalna gospóda bakolov, dohtar Ivan Saucin Treanje in Palužkov profesor Josip Godina Brduen z **20 litrov vina**. Po volitvi smo se ga tako nalili, da nas še danes črepinja boli. Navdušenost je velika.

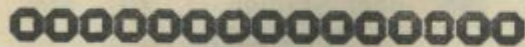
Iz Brivčeve davkarije,

„Brivec“ sprejema nove naročnike, ako so dobri „plačevalci“, ob enem opominja stare dolžnike, da v novem stoletju ne bo pošiljal lista na kredo. Stare dolžnike ne mara Brivec več opominjati; on pošlje vsakemu sekvester v hišo in tako bo mir v vasi.

Upravništvo.

Čemu v Ameriko

ko si doma lahko denarja zasluži, kdor zna brati in pisati in mu je resna volja truditi se. Vprašanja v tej zadevi pošiljajo naj se v zaprtik pismih z napisom: »Ne v Ameriko!« poste restante v Ljubljano.

Prijatelj, ako želiš kupiti

„BRIVCA“,

dobiš ga vsaki deseti dan v tobakarnah:

V Trstu prodaja:

LOVRENČIČ, nasproti kavarne Fabris

KERSTEN, pri Kjozi.

PIPAN, Ponte della Fabbra.

TOBAKARNA nasproti restavracije Rossetti.

na Corsia Stadion blizu Leitenburga

Molin grande pri urodu mestn. vrat

Via Nuova in Molin piccolo.

ulica Barriera vecchia v hiši kavarne Harmonia.

TOBAKARNA Grego na voglu via del Bosco.

v ulici Sette Fontane.

ulica Erta pri sv. Jakobu.

nasproti policije.

v ulici S. Marko.

pred cerkvi Sv. Antona starega.

tik museja Revoltella.

Afrič v hiši Economa Campo

Marzo.

TOBAKARNA nasproti tiskarne Dolenc pri pošti

nasproti tiskarne „Eдинosti“ ulica

delle Poste.

G.spa GASPERSIČ, trgovka pri Sv. Ivanu.

TOBAKARNA v „Narodnem domu“ v Barkovljah.

V Gorici:

TOBAKARNA Josip Schwarz, šolske ulice.

En. Jellersich. Nunske ulice blizu

cerkve.

V Ljubljani:

Gosp. BRUS pred škofijo št. 13.

PODREKAR, Sv. Jakoba trg št. 8.

SEŠAREK, Šeienbergove ulice št. 36.

Glavna zaloga tobaka GBABER, Glavni trg.

Gosp. JOSIP MAČEK, Glavni trg.

IVAN VRHOVEC, tobakar, Št. Peterska

cesta št. 52.

Gosp. BLAŽ FRAN, tobakar, Dunajska cesta 4

V Kranju:

FLORIJAN, bukvarna.

V Celju:

TOBAKARNA v „Narodnem domu“.

V Kamniku:

V Pulju:

TOBAKARNA Bracciafogli ulica Carrara št. 40

Na postajah južne železnice: Nabrežina in Zidanmost.

Na postaji drž. žel. v Trstu.

I. VIČIČ, krojač

v Trstu

ulica S. Maurizio št. 11, II. nad.

Izdeluje moške obleke vsake vrste. Kakor si vsak naroči v popolno zadovoljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vičić, krojač.

„Slavisches Echo“ izhaja 1. 10. in 20. dan v mesecu in stane na leto 5 gl. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Časopis vestno zasleduje slovenska gibanja in temeljito razpravlja najvažnejšednevna politična vprašanja. Noben slovenski politiker ne bi smel biti brez tega lista.

Pozor!

„BRIVČEV KOLEDAR“

Pozor!

za leto 1900 izide v Trstu meseca novembra.

Cena 35 nvč.

„Brivčev koledar“ bo morda najinteresantnejši vseh koledarjev, kar se jih bo še tiskalo v tem umirajočem stoletju.

„Brivčev koledar“, bo ilustrovan in šaljiv. Šaljivega gradiva priinese najmanj za eno celo leto. Oziral se bode na vse stanove. Trgovci in obrtniki lahko tiskajo svoje oglase v njem z uspehom.

Naročnino in vplačila za oglase sprajema upravništvo „Briveca“.

Da bode vsebina „Brivčevega koledarja“ bolj interesantna razpisujemo sledeče nagrade:

1. Za najboljšo humoresko od 3 do 6 pisanih pol oktav: 10 do 20 kron.
2. Za najboljši „dovtip“: eno leto „Brivca“ ali rusko-slov. slovar.
3. Za najboljšo „šaljivo pesem“: Cankarjeve vinjete.

Gradivo se pošlje najpozneje do 1. novembra, pod kuverto; posebej pa ime z naslovom poslanega gradiva.

Usojam si slav. občinstvu naznaniti, da prevzamem in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese,
sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatve v omotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzetjem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. krčmarjem, družinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialtete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. morske ribe, in raje, sveže sadje, fino olje, itd.

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni.

Cenike dopošljem radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamoren dajati blagó po tako nizkem kupu, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

